

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 8

Er zijn dagen waarop men van zijn dagelijkse routine geniet, andere dagen ziet men er tegen op.

Die dag was de training voor Sawada een waar plezier. Zoals gewoonlijk verzamelde hij de leden van de drie clubs in het midden van het schoolplein en liet hen ongeveer dertig minuten werken. Dan verdeelde hij hen in drie groepen op enkele tientallen meters van elkaar op de binnenplaats en liet hen de oefeningen verder zetten onder leiding van een oudere. Deze vorm van samenwerken maakte het hem mogelijk om nieuwe technieken of concepten te introduceren. Hij ging telkens van groep naar groep om hen afzonderlijk te begeleiden en te corrigeren.

Op het platteland verdwijnt de zon rond 18.00 uur achter de bergen en wordt het snel donker. Gezien de training om 17.30 uur begint, blijft er weinig tijd over om bij daglicht te werken. Dit is het moment om gezamenlijk te oefenen. Zodra de duisternis valt wordt er geoefend onder het licht van een of twee gloeilampen. Eens de ogen hier aan gewend vormt het nauwelijks een probleem.

Die avond stond de training in het teken van leren trappen en hoe er zich op verdedigen.

Er was veel volk en Sawada koos om zijn uitleg te geven aan de leiders van de drie groepen. Leonard, Salvators jongere broer, voerde alle bewegingen opmerkelijk goed

uit. Hij koos hem als partner voor de aanval en nam de verdediging voor zich zelf. De oefening werd verschillende keren getoond en vervolgens becommentarieerd.

Hoewel Leonard gemakkelijk de aanvallen van zijn metgezellen kon ontwijken, had hij moeite om zich te verdedigen tegen de aanvallen van Sawada. Die sloeg krachtig maar beheerst op de buik van Leonard zodat de schade niet groot was. Met als resultaat dat de jonge mannen de kracht beseften van Sawada's slagen.

Daarna oefenden ze allemaal, ook de beginners, aanval en verdediging. Van de meer dan honderd beoefenaars werd niemand zelfs maar licht gewond. In Europa is dit ondenkbaar en dat zet aan tot nadenken.

Tijd voor de praktische toepassing. Sawada en Salvator kwamen eerst tegen mekaar uit voor een toongevcht. Salvator bleek niet in staat ook maar eender welke slag of stoot naar het hoofd of het lichaam van Sawada te ontwijken. Sawada had de inzet van de twee broers gezien als ze het tegen elkaar opnamen en kreeg niet het gevoel dat ze hem probeerden te vleien of opzettelijke fouten maakten. Er was iets impliciet in dit zoals een instinctieve angst voor autoriteit.

Na de training, zei Claude, een lange, nogal rustige man met een baard, tegen hem: "Je bent behoorlijk dynamisch". Uit zijn mond, was het lof zonder de minste zweem van vleierij.

Vanavond was het Kerstavond.

(Vervolg van zijn brief aan Naoko)

*Geen gezeur. Jij bent tenslotte de enige aan wie ik de tijd neem om te schrijven.
Geen wonder, want ik heb alleen jouw adres.*

Tot gisterenavond oefenden we karate, en we waren met velen. Ik meen te weten dat het grootste deel van het land katholiek is, maar vraag me af of kerstavond wel zo belangrijk is als men zou denken.

Het restaurant van het hotel was voor deze streek overdadig ingericht en het menu ongewoon duur. Ik werd vergezeld door mijn karatevrienden, maar toen ze merkten dat ik meer dronk dan at, lieten ze me met rust.

Ik zat naast een jong blank echtpaar, waarschijnlijk Belgen. De jonge vrouw, een bleke blondine, was bijzonder mooi. Haar schoonheid viel nog meer op in het donker.

Toen ik het restaurant uitliep, kreeg ik het gevoel iets verkeerd te hebben gedaan. Want een pindaverkoper van een jaar of tien stak zijn arme hand naar mij uit en zei iets als "flompe".

Een zak pinda's kostte vijf frank, het oudejaarsavond diner drieduizend, inclusief fooi. Het contrast tussen de gasten bij dit weelderige diner bij kaarslicht met veel drank, en deze jongen op blote voeten die tot bijna middernacht in de lichte regen rondwaalde om te proberen een paar munten te verdienen, was te groot voor mij. Ik zei hem dat ik, toen ik de tafel verliet, geen trek meer had in pinda's, gaf hem een briefje van honderd frank en voegde er "Zalig kerstfeest" aan toe.

Ik klopte hem op de rug. Door zijn vossen heen en voelde dat hij zo licht was dat een windvlaag hem had kunnen wegdragen. Kinderen hier trekken een ietwat schamper gezicht als ze geconfronteerd worden met het onverwachte. Maar toen hij wegrende, leek deze jongen vol dankbaarheid.

Vanmiddag was ik door een van mijn karatevrienden uitgenodigd voor een bruiloft in de kathedraal van de stad.

Het was toen dat ik besepte dat de hogere klasse van het land een zeer speciale groep is. Toen de mannen en vrouwen, slank als populieren en gekleed in ceremoniële kleding, zich in de rechter en linker vleugel opstelden, voelde ik me een lumme. De blanken om me heen zagen er armzalig uit.

Ik begon te twifelen aan de gegrondheid van het onderscheid tussen Hutu's en Tutsi's, vooral in de karate-groep. Zo zal bijvoorbeeld een rijke Hutu behandeld worden als een ere-Tutsi.

In België kreeg ik te horen dat er geen Hutu's meer waren in Bujumbura omdat ze allemaal gedood waren tijdens de rellen en de burgeroorlog.

Maar ter plaatse besepte ik dat het subtieler is dan een kwestie van "ras".

Excuseer dat ik je met dit onderwerp verveel. Ik hoop dat het niet teveel stoorde. Meer in mijn volgende post.....

Aan mijn lieve Naoko, uw genegen

Yasuhiko

...